

Nienke (18): 'De gesloten jeugdzorg is geen plek voor kinderen.'

Nienke kwam uit een moeilijke en onveilige thuissituatie en was verstrikt in een netwerk van mensenhandel. Toen ze suïcidaal werd, was dat de aanleiding om haar, onder het mom van zelfbescherming, op haar veertiende in gesloten jeugdzorg te plaatsen.

In de gesloten jeugdzorg werden haar problemen alleen maar erger: "Ik veroorzaakte vaak alarm, automutileerde en deed veel suïcidepogingen. Ik sliep heel vaak in de isoleer. Ik voelde me eenzaam, alleen, bang, verdrietig. Ik begrijp dat ze mij daarin zetten voor de veiligheid en dat ze protocollen moesten volgen, maar het is geen plek voor kinderen."

"Ik deed mijzelf al veel pijn. Nu werd ik ook nog om de haverklap door de leiding vastgepakt en gefouilleerd. En ik had al veel seksueel trauma, maar nu moest ik me ook nog eens telkens deels uitkleden voor de begeleiding. Dat is wat ze doen als je de isoleer in moet, zodat je een antischeurjurk aan kunt, een jurk die niet kapot kan om je jezelf iets mee aan te doen."

"Ik kwam uit een situatie waarin ik bijna niets had, dus er viel weinig van me af te nemen. Maar het belangrijkste dat ik kwijtraakte was mijn school. Ik kwam van VWO-tweetalig, en hier werd alleen praktijkonderwijs aangeboden. Daar had ik niets mee."

"Toen ik niet meer opgesloten zat, bleek dat ik zo gehospitaliseerd was, dat ik naar de gesloten setting terugverlangde. Ik wist niet hoe ik mezelf veilig moest houden. Ik beschadigde mezelf nog steeds, was nog altijd suïcidaal en kwam weer in aanraking met het mensenhandel-netwerk."

Ook vandaag de dag wordt Nienke continu herinnerd aan haar tijd in de gesloten jeugdzorg. "Het geluid van een pieper bijvoorbeeld, of wat erop lijkt, triggert bij mij meteen het gevoel dat ik vastgepakt ga worden en naar de afzondering word gebracht. Of het gerammel van een sleutelbos, daar word ik helemaal naar van."

"Ik heb nu een appartement, mijn eigen plek, maar ik ben er totaal op ingesteld dat er elk moment mensen binnen kunnen lopen." Nienke merkt ook dat ze zorg het liefste mijdt. "Ik durf niet om hulp te vragen, omdat ik bang ben dat ik dan opgesloten word, of dat alles van me afgepakt wordt. Ik vertrouw de hulpverlening niet."

Nienke (18) woonde drie jaar in de gesloten jeugdzorg. Van haar 14^e tot en met haar 17^e.

Nienke vindt dat gesloten jeugdzorg moet stoppen. "Het is geen plek voor kinderen. De deur die op slot wordt gedaan door de leiding, de scheurjurk, niet naar buiten kunnen, isoleercellen, kamertijd, geen sleutel van je kamer of de wc; schaf het af. Niemand wordt er goed geholpen. Op veel gesloten jeugdzorglocaties krijgt je geen therapie. Vind je het gek dat kinderen zich er boos, verdrietig en onmachtig door voelen? In de instelling kregen ze alleen maar een reactie op deze emoties, maar er wordt niet gekeken naar wat erachter zit."